

Νίκου Γ. Μοσχονά

ΚΙΝΗΤΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑ

Μονόπρακτο

[θέατρο αναφοράς]

Η σκηνή σ' ένα βαγόνι του μητροπολιτικού σιδηρόδρομου. Επιβάτες καθισμένοι στις θέσεις και μερικοί όρθιοι. Ακούγονται διαρκώς να χτυπούν τηλέφωνα και ένα κράμα από ομιλίες απ' όπου ξεχωρίζουν σποραδικά μόνο κάποιες λέξεις «όχι», «βέβαια», «εξετάσεις», «όκεϋ», «τα λέμε», «ναι, ναι», «στο γραφείο». Κάποιοι διαβάζουν εφημερίδες ή ξεφυλλίζουν περιοδικά. Άλλοι έχουν ακουστικά στ' αυτιά-τους. Όρθιος κοντά στην είσοδο ακουμπώντας με την πλάτη στη ράχη ενός καθίσματος ένας έφηβος κουνάει ρυθμικά το κεφάλι-του στον ρυθμό της μουσικής που ακούει με τα ακουστικά. Ένας διαρκής συριγγμός σαν από χαλασμένο ηχείο ακούγεται ενοχλητικά από κάποια ακουστικά. Τα φοράει μια κοπέλα κρυμμένα κάτω από τα μακριά ξανθά μαλλιά-της. Σε κοντινό κάθισμα ένας άντρας μεσόκοπος διαβάζει ένα βιβλίο αλλά τον ενοχλεί ο θόρυβος. Κάποια στιγμή ανακαλύπτει την προέλευση και προσπαθεί να επικοινωνήσει με την κοπέλα. Εκείνη έχοντας γνώση της ενόχλησης που προκαλεί αποφεύγει να κοιτάζει στο εσωτερικό του βαγονιού με καρφωμένο το βλέμμα-της έξω από το παράθυρο. Ξαφνικά ακούγεται αρκετά δυνατά ένα καψουροτράγουδο. Ένας εύσωμος άντρας με δερμάτινο μαύρο σακάκι ψάχνει με βιασύνη στην τσέπη-του, βγάζει ένα μικρό τηλέφωνο, το ανοίγει.

ΑΝΤΡΑΣ Α' (δυνατά αδιαφορώντας για τους άλλους): Εμπρός... Έλα ρε Μήτσο, τι γίνεσαι ρε ψυχή... Όχι ρε συ... άστα τώρα αυτά... Ναι, μωρέ... Τριάντα χιλιάδες... Και δεν είχα και το χαρτί που περίμενα...

(Χτυπάει ένα τηλέφωνο με τη μουσική από 'Τα παιδιά του Πειραιά'. Το κρατάει στο χέρι-της μια γυναίκα γύρω στα σαράντα, κομψά ντυμένη)

ΓΥΝΑΙΚΑ (φέροντας το τηλέφωνο στο αυτί, αφού πρώτα κοίταξε τη μικροσκοπική οθόνη. Απαντά δυνατά): Ναι... Έλα χρυσή-μου... περίμενα χθες τηλεφώνημά-σου... Πήγες στη Λυρική; Αχ, δεν μου το είπες, πολύ θα ήθελα να ερχόμουν... Πήγες με την

Ράνια; Μα αυτή είναι τελείως άμουση, χρυσό-μου... Και την πήγες να δει Κάρμεν, βρε Αλίκη-μου... Μα μου έρχονται γέλια... Επίτηδες το έκανες;... Και σου είπε ότι ενθουσιάστηκε... μα είναι φοβερό... φοβερό...

ΑΝΤΡΑΣ Α' (στον ίδιο τόνο): Έπρεπε να ήσουν μαζί-μου... τέσσερις απανωτές φορές έχανα... ήμουν έτοιμος να τα βροντήξω και ξαφνικά το παιγνίδι γύρισε... τρέλα σου λέω... Μωρέ θα σε μάθω εγώ... Τι είπες, δεν ακούω πολύ καλά... Ναι ρε συ, ήταν μαζί-μου... Κοίτα, λες να την άφηνα σύξυλη; Το ξενυχτίσαμε παρέα... Θα στα πω από κοντά... Πότε θέλεις;... έγινε, αύριο στις έξη... ναι, μωρέ στη Σκουφά...

(Ακούγεται η σκληρή καμπάνα από το μεγάφωνο και συνεχίζει η γνώριμη φωνή την αναγγελία «Επόμενος σταθμός, Ηράκλειο». Ο συρμός σταματάει κι ανοίγουν οι πόρτες. Μπαίνουν νέοι επιβάτες. Μερικοί νέοι με ακουστικά στα αυτιά. Ένας άντρας γύρω στα τριάντα με ακουστικό στο αυτί μπαίνει μιλώντας και χειρονομώντας)

ΑΝΤΡΑΣ Β' (δυνατά): Μα τι λες, ρε μαλάκα, εγώ χάνω πολλά λεφτά, κατάλαβέ-το... Όχι δεν κάνω πίσω, γιατί να κάνω πίσω, αφού ξέρω πως θα πετύχω αυτό που θέλω... άκου να δεις, ο άνθρωπος με διαβεβαίωσε πως θα κερδίσουμε... Εσύ πάντα δισταχτικός ήσουν, αλλά με δισταγμούς δεν γίνεται τίποτα...

ΓΥΝΑΙΚΑ (συνεχίζει): Και που να τα σου λέω, Αλίκη-μου, συνάντησα τη Σοφία... ναι, βέβαια... όχι, τώρα είναι μια χαρά, το έχει τελείως ξεπεράσει... Έχει ένα καινούργιο φλερτ... Γιατρός είναι... Μα φυσικά και μου τα είπε η ίδια, σε μένα τα λέει γιατί ξέρει πως δεν θα τα κουβεντιάσω... Άλλο εσύ, εσύ είσαι δικός-μου άνθρωπος... Και βέβαια, μου το είπε, τον λένε Σώστη... Σύμφωνοι, πολύ λαϊκό όνομα, αλλά είναι γιατρός... όχι, καρδιολόγος... Ναι, ό,τι πρέπει για την περίπτωση της Σοφίας, για να θεραπεύσει την καρδιά-της που έχει υποφέρει... Μα τι λες, τώρα...

(Ένας νέος κάθεται σ' ένα άδειο κάθισμα. Φοράει μπουφάν και τζιν παντελόνι. Κρατάει μια μαύρη πάνινη τσάντα υπολογιστή. Κάποια στιγμή βγάζει το τηλεφωνάκι από την τσάντα. Το κρατάει για λίγο στο χέρι. Έπειτα σχηματίζει ένα αριθμό και το φέρνει στο αυτί-του)

ΝΕΟΣ (μιλάει δυνατά): Έλα, ρε συ... Εγώ είμαι ο Φάνης... Τι κάνεις, ρε μαλάκα; Έχουμε κα 'να χρόνο να τα πούμε. Μαλάκα, θέλω να βρεθούμε. Για πές-μου τι κάνεις την Παρασκευή;... Ναι, αυτή την Παρασκευή... Κοίτα, ρε μαλάκα να έρθεις... Έχουμε εκλογές σε μια οργάνωση της κομματικής νεολαίας κι είμαι υποψήφιος... Να

με ψηφίσεις, ρε μαλάκα... φέρε και την Αμαλία... δεν έχει σημασία... μπορείτε να ψηφίσετε... Καλά, πάρε να μου πεις... Οκεϋ... Εντάξει, γεια.

ΑΝΤΡΑΣ Α' (τηλεφωνεί) Έλα, ρε Κώστα, τά 'χεις όλα έτοιμα;... έγινε... ωραία, ρε φίλε, συναντιόμαστε σε μισή ώρα στα Χαυτεία.

ΓΥΝΑΙΚΑ (συνεχίζει): Η Ματίνα το ζήτησε... ναι, βρε παιδί-μου, η Ματίνα... Όχι, εκείνος ακόμα τη θέλει... Την ξέρεις, τώρα, τη Ματίνα. Θέλει πάντα να κάνει το δικό-της... Όχι, βέβαια, εκείνος υποχωρούσε συνέχεια, δεν της χάλαγε ποτέ χατίρι... Εδώ που τα λέμε, δεν άξιζε γι' αυτή τη σχέση. Ο Παύλος είναι πολύ αξιόλογος τύπος. Μάλλον της έπεφτε πολύς...

ΑΝΤΡΑΣ Β' (Συνεχίζει στον ίδιο τόνο): Άκου, τι σου λέω κι άσε τις μαλακίες... Να κάνεις αυτό που σου είπα... Όχι, δεν θα χάσουμε... Θα του βάλεις στο χέρι ένα χιλιάρικο... Αφού τον ξέρεις τι σόι άνθρωπος είναι... Όχι, δεν ρισκάρεις. Στο κάτω-κάτω, τι είναι; Μια υπογραφή... Ε, ναι, μια υπογραφή ότι δεν υπάρχει παράβαση... Με το χιλιάρικο έγινε η δουλειά κι εμείς κερδίζουμε πολλά... Ναι, μωρέ, κι εκείνη βάλ' τη να υπογράψει να τελειώνουμε και μ' αυτή... ότι συμφωνεί... Χέστηκα, αν φοβάται... όκεϋ, εντάξει, όκεϋ... γειά.

(Ακούγεται κάτι σαν κλάμα μωρού. Μια γυναίκα καθισμένη δίπλα στον άντρα που διαβάζει ένα βιβλίο, ανοίγει το τηλέφωνο που κρατούσε στο χέρι και το φέρνει στο αυτί)

ΓΥΝΑΙΚΑ Β' (τσιριχτά): Λέγετε... *(Ο άντρας που διαβάζει σηκώνει τα μάτια-του και την κοιτάζει επιτιμητικά. Εκείνη συνεχίζει στον ίδιο τόνο αδιάφορα)* Ναι, εγώ είμαι, ποιος θέλεις να είναι, αφού με παίρνεις στο κινητό-μου... όχι... σου είπα, όχι... Να βγάλεις το παστίσιο από την κατάψυξη και να το ζεστάνεις να φας... όχι, δεν χρειάζεται να πάρεις πίτσα... Σε κλείνω, τώρα, σε κλείνω, είμαι στον ηλεκτρικό. *(κλείνει το τηλέφωνο)*

ΓΥΝΑΙΚΑ Α' (συνεχίζει): Την Τετάρτη πήγα στις Μιμής... περίμενα να σε δω εκεί... Δεν ήξερες τίποτα;... Δεν σε είχε καλέσει;... Μα εμένα μου είπε ότι σου τηλεφώνησε... Για άλλο λόγο;... Πάντως ήταν συμπαθητικά. Είχε καλέσει αρκετές γνωστές... Ήταν και η Λίλα... Αυτή πάντα θέλει να ξεχωρίζει, φανταχτερά κοσμήματα και άλλα συναφή, ξέρεις... Όχι, ένα συνολάκι απλό... Τη Μάρω λες;... Από τότε που χώρισε, έχει ξανανιώσει. Έπρεπε να 'βλεπες το ύφος-της... Δεν την άντεχε, παιδί-μου. Ό,τι και να της πεις, πάντα θα πει το αντίθετο. Έχει για όλα έτοιμη αντίθετη

άποψη. Ακόμα κι αν της πεις αυτό που εκείνη έχει υποστηρίξει, πάλι θα βρει να σου πει το αντίθετο... Είναι φοβερό... Δεν μπορείς να κουβεντιάσεις μαζί-της... Σκέψου τον κακομοίρη τον άντρα-της... Άστα, φαντάζεσαι σ' αυτή την περίπτωση να ζητάει πάντα το αντίθετο... Αχ, με κάνεις και γελάω... Άσε και μ' ακούνε, τώρα...

ΝΕΟΣ *(δυνατά, όπως και πριν)*: Φίλιππε, εσύ;... Εγώ είμαι, ρε μαλάκα, ο Γιώργος... Ποιος Γιώργος!... Καλά, ρε μαλάκα, δεν με κατάλαβες;... Α, τώρα μπήκες... Τι να σου πω, ρε φίλε, εντάξει, έχω να σε δω καιρό... Σύμφωνα, όκεϋ, δεν φταις εσύ, εγώ έχω μπλεχτεί με πολλά, όμως θέλω να σε δω, ρε μαλάκα, να τα πούμε... Για πες-μου την Παρασκευή έχεις χρόνο;... Είναι κάτι εκλογές σε μια νεολαιίστικη οργάνωση του κόμματος, έλα να ψηφίσεις. Είμαι υποψήφιος... Φέρε και κανένα φίλο... Όκεϋ, Σε περιμένω... Άντε να βρεθούμε, όκεϋ, γειά. *(γελάει ευχαριστημένος, σχηματίζει άλλον αριθμό στο τηλεφωνάκι)* Έλα κορίτσι-μου, τι κάνεις;... Πού σε θυμήθηκα;... εγώ που σε θυμήθηκα;... σ' έχω ξεχάσει ποτέ;... δεν σου έχω τηλεφωνήσει τόσο καιρό... να μη με παρεξηγείς, πάντα σε θυμάμαι και σε σκέφτομαι... Αφού το ξέρεις... Μα γι' αυτό σε παίρνω... θέλω να συναντηθούμε... Κοίτα, την Παρασκευή έχουμε κάτι εκλογές σε μια τοπική οργάνωση νεολαίας, έλα να ψηφίσεις... μπορείς, μπορείς... έχω βάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος, είναι ευκαιρία να ιδωθούμε, να πιούμε ένα καφέ και να κανονίσουμε να βρεθούμε με την παρέα... φέρε και τη Γιάννα, έτσι;... Τέλεια... όκεϋ, έγινε... Σε φιλώ *(κλείνει το τηλέφωνο μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης στο πρόσωπό-του. Κοιτάζει αφηρημένος τους άλλους επιβάτες. Κάποιοι τον κοιτούν από ώρα. Ορισμένοι κρυφογελούν. Εκείνος μισογελάει απορροφημένος στις σκέψεις-του)*.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ *(ανήσυχ)*: ... όχι, Φίλιππε, δεν ξέρουμε ακόμη... έκαμε και αξονική... μεθαύριο θα έχουμε όλες τις απαντήσεις... δεν τα καλύπτει όλα το ταμείο... ας ελπίσουμε... μακάρι...

ΓΥΝΑΙΚΑ Α' *(συνεχίζει να μιλάει στο τηλέφωνο)*: Δεν το 'χα σκεφτεί αυτό... τι μου λες... σοβαρά; Και πώς έγινε;... Καλά, ο Κώστας φαινόταν πολύ σοβαρός και αξιοπρεπής κύριος... Τι λες, βρε παιδί-μου... είναι να μην εμπιστεύεσαι κανένα... με τον φίλο της γυναίκας-του;... Ανήκουστο... η καημένη η Ρίτσα, πού να το φανταζόταν τι της έπαιζαν οι δυό-τους... έ, βέβαια, τη χρησιμοποιούσαν για κάλυψη... φρικτό... Ήταν συνεννοημένοι... Φυσικά και δεν θέλει να τους δει ούτε τον ένα ούτε τον

άλλο! Τι κουβέντες!... Εκεί που φοβόταν μη μαθευτεί πως είχε φίλο!... Τι να πεις... Δεν ξέρεις από πού να φυλαχτείς...

(χτυπάει ένα τηλέφωνο με το σήμα τηλεοπτικής σειράς. Το κρατάει μια κοπέλα. Κοιτάει την οθόνη και το ανοίγει ενώ μιλάει στο μικρόφωνο συνδεδεμένο με το ακουστικό που έχει στο αυτί-της)

ΚΟΠΕΛΑ (έξαλλη): Σου έχω πει ότι δεν θέλω να μου ξανατηλεφωνήσεις... Δεν θέλω να σε ξέρω, το καταλαβαίνεις;... Δεν θέλω να σε ξέρω... Τι μου λες, ρε μαλάκα, ποιος είσαι, ρε, ένας τιποτένιος είσαι... σιγά που σε είχα ερωτευθεί... ξυλάγγουρο... άει χάσου... *(κλείνει το τηλέφωνο και κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει. Το ανοίγει)* Τι σου είπα, ρε χτικιό, δεν θέλω να σε ξανακούσω... Α, συγγνώμη... κύριε προϊστάμενε, με συγχωρείτε, αλλά είχα ένα ενοχλητικό τηλεφώνημα πρωτύτερα και νόμιζα ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο... Βεβαίως, έρχομαι, έχω τελειώσει με τη δουλειά που μου αναθέσατε. Είμαι στον ηλεκτρικό κι έρχομαι... Και πάλι ζητώ συγγνώμη *(κλείνει το τηλέφωνο κοιτώντας μπροστά-της αόριστα. Κάποιοι μειδιούν)*.

ΝΕΑΡΟΣ (ξυρισμένο κεφάλι με μια μακρόστενη τούφα μαλλιών στην κορυφή βαμμένη κίτρινη, ένα μαύρο σκουλαρίκι στο αριστερό αυτί, σκισμένο τζην παντελόνι με ανοίγματα που αφήνουν να φαίνονται τα πόδια. Κάθεται δίπλα στο παράθυρο και κρατάει ένα τηλέφωνο που κάθε τόσο το σηκώνει σαν να θέλει να τραβήξει φωτογραφίες. Ξαφνικά το τηλέφωνο χτυπάει με οξύ ενοχλητικό συριγμό. Ο νεαρός το ανοίγει και το φέρνει στο αυτί-του. Απαντάει με βαριεστημένη φωνή): Τι θέλεις, ρε μαλάκα, πάλι;... Αφού σου είπα ότι δεν έχω φράγκο... Ε, άει γαμήσου, ρε κωλόπαιδο *(Απέναντί-του ένας άντρας που διαβάζει εφημερίδα, παρεμβαίνει)*

ΑΝΤΡΑΣ ΜΕ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ *(κοιτάζει τον νεαρό)*: Κοίτα, δεν είσαι μόνος-σου εδώ μέσα. Δεν έχουμε καμιά όρεξη ν' ακούμε...

ΝΕΑΡΟΣ *(απορημένος)*: Γιατί, τι έγινε, σε βρίσαμε; Γούστο-μου να μιλάω, όπως θέλω.

ΑΝΤΡΑΣ ΜΕ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: Όχι εδώ, κατάλαβες, επιτέλους δεν έχετε όρια πια.

ΝΕΑΡΟΣ *(στο τηλέφωνο)*: Σταμάτα, ρε μαλάκα κι εσύ, σε κλείνω γιατί έπεσα σε μίζερους κρυόκωλους. Τους ενοχλούνε τα κακά λόγια και θα μου βάλουνε πιπέρι.

(Μια γυναίκα που κάθεται δίπλα στον νεαρό, κοιτάζει τον άντρα με την εφημερίδα και κουνάει το κεφάλι-της με συγκατάβαση. Χτυπάει πάλι το τηλέφωνο της κοπέλας)

ΚΟΠΕΛΑ (ανοίγει το τηλέφωνο): Πάλι εσύ, μα επιτέλους δεν θα καταλάβεις ότι σε σιχαίνομαι. Δεν θέλω ούτε να σε ξαναδώ ούτε να σε ξανακούσω. Τέρμα... Να πας εσύ!

ΓΥΝΑΙΚΑ Α' (συνεχίζει χωρίς να δίνει σημασία γύρω-της): Κοίτα, νομίζω ότι πρέπει να συμπαρασταθούμε στη Ρίτσα... δεν είναι μικρό το σοκ που θα έχει πάθει... όχι, και βέβαια δεν θα της πω εγώ τίποτα... θα της τηλεφωνήσω να πάμε για καφέ... θα μου πει η ίδια... Έλα, αλήθεια; Πώς είναι;... κούκλος, έ;... Τι μάρκα;... σπορ Μπε Εμ Βε... Και τα πάτε καλά;... Μπράβο, μπράβο... Δεν μου λες, ο Τέλης έχει υποψιαστεί τίποτε;... Ο καημένος, δουλεύει μέχρι αργά, έ;... Τι να σου πω είσαι πολύ τυχερή, μπράβο (ακούγεται η αναγγελία της επόμενης στάσης «Επόμενος σταθμός, Άνω Πατήσια») Πρέπει να σε αφήσω, αγάπη-μου, εδώ κατεβαίνω... Έλα, μπάι, θα τα πούμε πάλι, όκεϋ, φιλάκια, μπάι (κλείνει το τηλέφωνο, μαζεύει τα πράγματά-της και σηκώνεται να κατέβει).

ΝΕΑΡΟΣ (σηκώνεται από τη θέση-του): Να περάσω; (πηγαίνει προς την έξοδο) Κοίτα ρε άνθρωποι. (Στην άδεια θέση κάθεται ένας μεσήλικας. Κρατάει στο δεξί χέρι κομπολόι και κάθε λίγο του δίνει μια γυρισιά αρκετά θορυβώδη. Ακούγεται ένα τηλέφωνο που χτυπάει με τη μελωδία του εθνικού ύμνου. Το ανοίγει μια νεαρή κοπέλα. Φοράει μαύρο εφαρμοστό κολλάν και από πάνω ένα πολύ κοντό ξεφτισμένο τζην παντελόνι. Ένα κοντό κίτρινο μάλλινο πουλόβερ αφήνει γυμνή τη μέση-της. Από τον ώμο-της κρέμεται μια πλαστική τσάντα απομίμηση ακριβής μάρκας).

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (με χαριτωμένη αλλά δυνατή φωνή): Έλα, ρε μαμά, τι θέλεις;... Δεν ακούω καλά... αφού σου είπα ότι πάω φροντιστήριο... είμαι τρένο τώρα... όχι μετά θα πάω με τη Φώφη και την Έλσα σε μια καφετέρια... Καλά δεν θ' αργήσω πολύ... Εντάξει, ρε μαμά... Άντε γειά (κλείνει το τηλέφωνο).

ΝΕΟΣ (ανοίγει και πάλι το τηλέφωνό-του και σχηματίζει έναν αριθμό): Τηλέμαχε, εσύ;... Γειά-σου, ρε φίλε, ο Φάνης είμαι... πώς έγινε και σου τηλεφώνησα;... γιατί, ρε μαλάκα, εσύ από πότε έχεις να μου τηλεφωνήσεις;... καλά τώρα...

(Ο συρμός σταματάει. Κάποιοι επιβάτες βγαίνουν, μπαίνουν νέοι επιβάτες. Η νεαρή κοπέλα πλησιάζει προς την πόρτα. Κάνει νόημα σε κάποιον που περιμένει στην αποβάθρα. Αυτός την αντιλαμβάνεται, χαμογελάει και μπαίνει στο βαγόνι. Είναι

ένας νέος άντρας γύρω στα τριανταπέντε με κοτλέ σακάκι. Την αγκαλιάζει και τη φιλάει).

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*χαμογελαστός*): Γειά-σου μωρό-μου (*Τη σφίγγει απάνω-του*). Όλα εντάξει;

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (*με νάζι*): Φυσικά και είναι όλα εντάξει, τι περίμενες;

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*με ικανοποίηση*): Έλεγα μήπως είχες δυσκολίες

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (*κοιτώντας-τον στα μάτια*): Τι δυσκολίες να είχα, αφού ξέρουν πως πάω φροντιστήριο. Τους είπα ότι μετά θα πάω με δυο φίλες-μου σε καφετέρια και ότι δεν θ' αργήσω πολύ.

(Ο Νέος Άντρας τη φιλάει κι εκείνη σκύβει το κεφάλι-της στον ώμο-του. Ακούγεται πάλι η φωνή του Νέου που εξακολουθεί να μιλάει στο τηλεφωνάκι-του)

ΝΕΟΣ (*πάντα χωρίς να νοιάζεται αν τον ακούν οι άλλοι*): Έλα, ρε συ, πρέπει να έρθεις... είναι πολύ σημαντικό για μένα... να έχω δυο-τρεις δικούς-μου ανθρώπους να με ψηφίσουν... όκεϋ, πές-το και στον Άλκη... και στους άλλους, ρε... όκεϋ, ρε φίλε... και πού είσαι, να πάμε και σε κανένα μπαράκι... έγινε, όκεϋ (*κλείνει το τηλέφωνο εξακολουθώντας να το κρατάει σε ετοιμότητα. Χαμογελάει με ικανοποίηση*).

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (*κοιτάζοντας τον φίλο-της*): Πού θα πάμε;

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (*τη φιλάει*): Στο γνωστό μέρος, δεν συμφωνείς;

(Λίγο πιο πέρα, σε ένα τετραθέσιο χώρισμα, μια γυναίκα με πλούσια καστανά μαλλιά, κομψά ντυμένη με παντελόνι και ζακέτα, έχει ανοίξει πάνω στα γόνατά-της ένα χαρτοφύλακα, από αυτούς που μοιάζουν με βαλιτσάκι, διαλέγει κάποιο φάκελο με χαρτιά, παίρνει το τηλέφωνο και σχηματίζει ένα αριθμό)

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (*άνετα και δυνατά*): Καλημέρα... με ακούτε;... ναι, Κανελλίδου, εγώ είμαι... πηγαίνω στο γραφείο... αλλά ήθελα να σας ενημερώσω για την υπόθεσή-μας... Όχι, όχι, όπως τα έχουμε συμφωνήσει, κύριε Παυλίδη... Ξέρετε, η περίπτωση δεν είναι εύκολη, θα χρειαστεί προσοχή, μεγάλη προσοχή, αλλά είμαι βέβαιη πως θα τα πάμε πολύ καλά... Μα το ξέρετε, είναι ειδικότης-μου τα διαζύγια... Σας παρακαλώ, μη με κολακεύετε... Κι εγώ εκτιμώ το πρόσωπό-σας και γι' αυτό ανέλαβα την υπόθεση... Μην ανησυχείτε... Όλα θα φανούν στο δικαστήριο, όπως τα έχουμε περιγράψει... Οι μάρτυρες είναι πλήρως ενημερωμένοι...

(Στο απέναντι κάθισμα ένας κύριος προσπαθεί να διαβάσει την εφημερίδα-του. Άθελά-του γίνεται ωτακουστής. Κάθε τόσο κοιτάζει τη γυναίκα με τον χαρτοφύλακα με ματιά σχεδόν επιτιμητική θέλοντας να την κάνει να καταλάβει ότι πρέπει να είναι φειδωλή στα λόγια-της. Εκείνη τον κοιτάζει αλλά δεν αντιλαμβάνεται τίποτα έχοντας τον νού-της στο τηλεφώνημα. Χτυπάει κάποιο άλλο τηλέφωνο στο αντικρινό τετραθέσιο. Το ανοίγει μια κοπέλα ντυμένη απλά με παντελόνι και μάλλινο πουλόβερ. Κρατάει μια φτηνή δερμάτινη τσάντα κρεμαστή και μια χάρτινη από κάποιο κατάστημα)

ΚΟΠΕΛΑ Β' (με διακριτική φωνή): Λέγετε... α, εσύ είσαι Κώστα, τι κάνεις;... ναι, κατεβαίνω στην Αθήνα, είμαι στο τρένο, μόλις περάσαμε τα Κάτω Πατήσια... Θα σου τηλεφωνήσω μόλις φτάσω... Σύμφωνα... Θα τα πούμε από κοντά... Γειά.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (συνεχίζοντας): Κύριε Παυλίδη, πρέπει να είστε ψύχραιμος... εντάξει, θα το καλύψουμε αυτό... Μπορεί να είμαστε τυχεροί και με τον πρόεδρο... ξέρω ότι είστε γενναιόδωρος... Θα τα πούμε το απόγευμα στο γραφείο-μου... όκεϋ, σας χαιρετώ (σχηματίζει άλλον αριθμό) Ναίεε, Καλημέρα, ο κύριος Μυκονιάτης;... Κανελλίδου εδώ, σας τηλεφωνώ για να συναντηθούμε στο γραφείο-μου το απόγευμα... ναι, μίλησα και με τον κύριο Παυλίδη, είναι σύμφωνος... Στις έξη... όκεϋ... ναι, βέβαια, όλα είναι υπο έλεγχο, σας χαιρετώ (Ο κύριος στο αντικρινό κάθισμα την κοιτάζει. Εκείνη, χωρίς να δίνει σημασία, βάζει τα έγγραφα στον χαρτοφύλακα, τον κλείνει, χωρίς ν' αφήσει το τηλέφωνο από το χέρι κι έπειτα σχηματίζει άλλον αριθμό) Έλα μάτια-μου, τι κάνεις;... όχι χρυσό-μου, δουλειές πολλές... έχω πήξει κυριολεκτικά... έχω και μια περίπτωση τώρα αρκετά δύσκολη... όχι, διαζυγίου... αυτός φταίει, αλλά θα τον ξελασπώσω... έχει λεφτά... ναι, την καημένη, δεν θα ήθελα να είμαι στη θέση-της... πότε θα τα πούμε από κοντά;... ωραία, σε περιμένω, όκεϋ, φιλάκια Στέλλα-μου, γειά (κλείνει το τηλέφωνο και κοιτάζει τον κύριο στο απέναντι κάθισμα που εξακολουθεί να τη βλέπει επιτιμητικά. Χαμογελάει και τον ρωτάει) Με συγχωρείτε, έχετε ώρα;

ΚΥΡΙΟΣ (κοιτάζει το ρολόι-του και απαντάει με σοβαρότητα): Δώδεκα και είκοσι. Πότε θα μας ενημερώσετε για την έκβαση της υπόθεσης; (Η γυναίκα με τον χαρτοφύλακα τον κοιτάζει σαν να μη καταλαβαίνει. Χτυπάει το τηλέφωνό-της)

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (φέρνοντας το τηλέφωνο στο αυτί): Λέγετε... Ναι, κυρία Αγραφιώτη, σας ακούω... όχι δεν μπορώ να σας μιλήσω αυτή τη στιγμή...

δηλαδή δεν έχω μαζί-μου τα στοιχεία, είμαι καθ' οδόν... θα σας τηλεφωνήσω σε μισή ώρα περίπου από το γραφείο... πολύ καλά, σας χαιρετώ.

(Το τρένο σταματά. Από το μεγάφωνο ακούγεται η αναγγελία «Άγιος Νικόλαος». Μπαίνει μια παρέα εφήβων. Έχουν στην πλάτη-τους σακίδια και στ' αυτιά-τους ακουστικά. Μιλούν δυνατά).

ΕΦΗΒΟΣ Α' *(χτυπώντας με το χέρι-του το στήθος ενός από τους άλλους δύο):* Είδες, ρε μαλάκα, τι μούτρα είχε η γκόμενα;

ΕΦΗΒΟΣ Β' *(δυνατά, χωρίς να ελέγχει τη φωνή-του):* Μαλάκα, τά 'θελε, αφού μου την έπεφτε.

ΕΦΗΒΟΣ Α': Να δούμε τώρα τι θα καταφέρεις.

ΕΦΗΒΟΣ Γ' *(κουνώντας το κεφάλι-του με τον ρυθμό της μουσικής που ακούει, γελάει):* Είναι μάγκας, ο φίλος-μας. Στο φροντιστήριο να δεις *(του δίνει μια φιλική γροθιά στον ώμο. Χτυπάει το τηλέφωνό-του, το βγάζει από την τσέπη-του, το ανοίγει, βγάζει τ' ακουστικά από το αυτί)* Έλα ρε... Όχι, είμαστε μαζί με τον Γιώργο και τον Αργύρη...

ΕΦΗΒΟΣ Β' *(διακόπτει):* Ποιός είναι ρε;

ΕΦΗΒΟΣ Γ' *(κάνοντας λίγο πέρα τον άλλο):* Κατεβαίνουμε τώρα... Ναι, ρε μαλάκα, αφού σου το είπα... θα το οργανώσουμε το Σάββατο... Θα φέρει τις φίλες-της η Ντέπη... είναι ξηγημένη... όκεϋ, όκεϋ, μπάι *(κλείνοντας το τηλέφωνο, στους άλλους)* Ο Φώτης ήτανε, μας περιμένει στην Ομόνοια.

(Ακούγεται άλλο τηλέφωνο. Το σήμα-του είναι το 'Μια μικρή νυχτερινή μουσική' του Μότσαρτ. Κάποιος το σηκώνει. Ο ίδιος δεν φαίνεται αλλά ακούγεται. Είναι αντρική νεανική φωνή)

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: Εμπρός... Ναι, εγώ είμαι... Δεν χρειάζεται να συνεχίζεις... Όχι, δεν είναι τόσο απλό το πράγμα όσο φαντάζεσαι... Δεν είναι η πρώτη φορά... Και με την περίπτωση του Μάνου τα ίδια μου είχες πει... *(Ακούγεται άλλο τηλέφωνο. Αργούν να το ανοίξουν. Χτυπάει δυνατότερα. Τελικά το ανοίγει μια γυναίκα με κάπως βαριά φωνή. Δεν φαίνεται)*

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Ναι... Α, εσύ είσαι Σπύρο-μου; Τι κάνεις;... Όχι, αυτές τις μέρες δεν μπορώ... Στο τρένο, ταξιδεύω για Πλαταμώνα... Ναι, ξέρεις, μια ξενοδοχειακή μονάδα...

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (οργισμένα): Σου είπα, δεν γίνεται τίποτα... πρέπει να κλείσω το τηλέφωνο, δεν μπορώ να μιλάω... είμαι στο τρένο... αρκετά όσα έγιναν... να είσαι σίγουρη γι' αυτό, δεν θα μετανιώσω... Κλείνω τώρα, γειά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Όχι, είναι μια πολύ καλή επένδυση... Έξοχο τοπίο... Και ξέρεις θα σε χρειαστώ να διαμορφώσεις τους χώρους (ακούγεται η καμπάνα για την αναγγελία του σταθμού και στη συνέχεια το «Αττική». Ξαναχτυπάει το ίδιο τηλέφωνο. Ακούγεται η ίδια γυναικεία φωνή) Ναι, έλα Σπύρο-μου, όχι δεν το έκλεισα εγώ, έπεσε η γραμμή, περνούσαμε μια σήραγγα... καμπάνα; Όχι δεν χτύπησε καμιά καμπάνα, πώς σου φάνηκε;... (κάποιοι από τους επιβάτες χαμογελούν) Ναι, σου έλεγα πως θα συνεργαστούμε, είναι μεγάλη δουλειά, ξέρεις, θέλω πολύ τις ιδέες-σου και ... όμως θα τα πούμε, μόλις γυρίσω στην Αθήνα... όχι, σε πέντ'-έξι μέρες... σ' ευχαριστώ Σπύρο-μου, από τώρα χαίρομαι που θα συνεργαστούμε... σε φιλώ, γειά-σου.

ΕΦΗΒΟΣ Β' (έχοντας βγάλει το ένα ακουστικό από το αυτί λέει στους άλλους δύο αλλά δυνατά σαν να το λέει για όλους τους επιβάτες): Ρε σεις, ακούτε τι μαλακίες λέει ο κόσμος; Περάσαμε, λέει, σήραγγα για τον Πλαταμώνα (οι άλλοι γελάνε χωρίς να σταματήσουν να κουνάνε το κεφάλι-τους στον ρυθμό της μουσικής που ακούνε).

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (κρατάει πάντα στην αγκαλιά-του την κοπέλα και της λέει γελώντας): Άκουσες πλάκα; Όλα με ψέματα γίνονται. Αυτή πάει στον Πλαταμώνα... κι εσύ στο φροντιστήριο.

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (ναζιάρικα): Δεν είναι το ίδιο... εγώ το βράδυ θα γυρίσω σπίτι.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (χαριτολογώντας): Μπορεί να μη σ' αφήσω.

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (πάντα ναζιάρικα): Κι εγώ δεν θα ξανάρθω μαζί-σου και θα πω πως με απήγαγες.

(Ο συρμός ξαφνικά μειώνει την ταχύτητα και τελικά σταματάει μέσα στη σήραγγα. Ανοίγει το μεγάφωνο και ακούγεται η φωνή του χειριστή: «Ο συρμός θα ακινητοποιηθεί για λίγα λεπτά». Οι επιβάτες κοιτάζονται με σχετική ανησυχία)

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ: Τι έγινε;

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Μάλλον διακοπή ρεύματος.

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ: Μα αφού έχουμε φως.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Μπορεί να κόπηκε το ρεύμα στη γραμμή. Συμβαίνει αυτό καμιά φορά.

ΕΦΗΒΟΣ Α' (βγάζοντας τ' ακουστικά-του, σκουντάει τους άλλους): Ρε σεις, τι έγινε, γιατί σταμάτησε;

ΕΦΗΒΟΣ Γ': Δεν είπε.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (κοιτάζει ανήσυχη γύρω, έπειτα ρωτάει τον κύριο στο αντικρινό κάθισμα): Λέτε να έγινε κανένα ατύχημα;

ΚΥΡΙΟΣ (με συμβατική ηρεμία): Δεν φαντάζομαι, θα έχει διακοπή το ρεύμα.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ: Ελπίζω να μη κρατήσει πολύ. Με περιμένουν πελάτες στο γραφείο. Να ενημερώσω τουλάχιστο (παίρνει το τηλεφωνάκι και καλεί ένα αριθμό) Ελπίδα, εσύ είσαι κορίτσι-μου, κοίτα, είμαι στον ηλεκτρικό, μόλις φύγαμε από την Αττική σταμάτησε το τρένο... Δεν ξέρουμε γιατί... μέσα στη σήραγγα είμαστε... δεν βλέπουμε τίποτε... Δεν ξέρω πόσο θα καθυστερήσει... ενημέρωσε όποιον τηλεφωνήσει... περιμένω και δύο πελάτες... ναι τον Λαγανά στη μία και την κυρία Μαρίνη στις δύο παρά τέταρτο... ελπίζω να τους προλάβω... εντάξει, σ' ευχαριστώ, θα τα πούμε αργότερα (έκλεισε το τηλέφωνο και το κράτησε στο χέρι ανήσυχα).

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (μονολογεί ανήσυχη): Αχ, δεν απαντάει... Α, εσύ είσαι Γιώργο-μου; Κοίτα, θα καθυστερήσω... δεν ξέρω πόσο, έχει ακινητοποιηθεί το τρένο... όχι, μέσα στη σήραγγα προς τη Βικτώρια... μα δεν μας ενημέρωσαν, είπαν μόνο ότι ο συρμός θα ακινητοποιηθεί για λίγα λεπτά... ποιός ξέρει... ελπίζω να μη μείνουμε πολύ εδώ μέσα... θα σου τηλεφωνήσω πάλι... έλα, γεια.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (απευθύνεται στον διπλανό-της άντρα): Μα καλά, δεν πρέπει να μας ενημερώσουν; Γιατί δεν μας λένε τι συμβαίνει!

ΑΝΤΡΑΣ (καθησυχαστικά): Συμβαίνουν τέτοια, ίσως πρόκειται για διακοπή ρεύματος, δεν νομίζω ότι θα μείνουμε πολύ εδώ.

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ (σηκώνει το τηλέφωνο, σχηματίζει έναν αριθμό): Έλα Θάνο... η Νίκη είμαι... με κατάλαβες από τη φωνή ή είδες τον αριθμό-μου... καλά, δεν πιάνεσαι... άκουσέ-με, είμαι στον ηλεκτρικό αλλά έχουμε σταματήσει ανάμεσα στην Αττική και στη Βικτώρια... δεν ξέρουμε γιατί, είπαν απ' το μεγάφωνο ότι θα ακινητοποιηθεί για λίγα λεπτά... μπορεί να έχει διακοπή ρεύματος... ναι, μέσα στο τούνελ... όχι, στα βαγόνια υπάρχει φως... δεν ξέρουμε πόσο θα μείνουμε, δεν πιστεύω να κολλήσουμε εδώ... σε πήρα για να μην ανησυχήσεις αν αργήσω να έρθω... όκεϋ, σε φιλώ.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ (με έξαψη): Καλέ δεν ανοίγετε ένα παράθυρο;... κλειστήκαμε σαν τα ποντίκια εδώ μέσα...

ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (επιτακτικά): Ανοίξτε ένα παράθυρο!... θα σκάσουμε! (κάποιοι ανοίγουν παράθυρα).

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (ανήσυχη, χωρίς να απευθύνεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο): Αρχίζω ν' ανησυχώ... Μα γιατί δεν μας λένε πόσο θα μείνουμε;... Τουλάχιστο να ξέραμε τι έχει συμβεί!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (απευθύνεται στους τρεις εφήβους κάπως επιθετικά): Κι εσείς, επιτέλους, χαμηλώστε αυτά τα πράγματα που έχετε στ' αυτιά-σας, μας έχουν τρελάνει.

ΕΦΗΒΟΣ Α' (βγάζοντας το ένα ακουστικό από τα' αυτί, στη γυναίκα): Δεν άκουσα...

ΓΥΝΑΙΚΑ (εκνευρισμένη): Να χαμηλώσετε τη μουσική, δεν μπορούμε ν' ακούμε όλοι αυτό το γρατζούνισμα...

ΕΦΗΒΟΣ Α' (σκουντώντας τους άλλους που κουνάνε το κεφάλι-τους με το ρυθμό της μουσικής): Χαμηλώστε, ρε μαλάκες, τη μουσική. Έχετε τρελάνει τον κόσμο. Δεν ακούτε, ρε, τι λέει η γυναίκα; (όλοι ψάχνουν την ηλεκτρονική συσκευή και ελαττώνουν τον ήχο)

ΕΦΗΒΟΣ Γ' (ξαφνικά στους άλλους): Μαλάκες, ο Μίλτος θα μας περιμένει στο Θησείο.

ΕΦΗΒΟΣ Β': Να τον πάρουμε να του πούμε ότι θα καθυστερήσουμε (πιάνει το τηλεφωνάκι και πατάει τα πλήκτρα. Φέρνει τη συσκευή στο αυτί): Έλα ρε... θ' αργήσουμε... έχουμε κολλήσει εδώ... μετά την Αττική... Εσύ πού είσαι;... Έχεις φύγει από την Καλλιθέα;... Α, φτάνεις στο Θησείο, τώρα. Περίμενέ-μας... όκεϋ, ρε, τα λέμε. (Χτυπούν διάφορα τηλέφωνα, οι επιβάτες συζητούν μεταξύ-τους)

ΓΥΝΑΙΚΑ (προκλητικά): Αυτά μόνο στην Ελλάδα συμβαίνουν. Ποτέ δεν σε ενημερώνουν. Λες κι είμαστε ζώα!

ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ (επιβεβαιώνοντας): Σιγά που θα ενημερώσουν. Πολύ που τους νοιάζει. Αυτοί κάνουν τη δουλειά-τους κι αδιαφορούν για τους άλλους. Μπορεί εγώ να έχω ένα σοβαρό ραντεβού. Μπορεί να πρέπει να πάω σε γιατρό.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ (στο ίδιο πνεύμα): Έτσι είναι, δίκιο έχετε. Στην Ευρώπη, αν συμβεί κάτι τέτοιο – που εκεί δεν συμβαίνουν αυτά γιατί υπάρχει οργάνωση – θα σου πουν

τι ακριβώς έχει γίνει και πόση ώρα θα καθυστερήσουμε. Να δει ο άλλος τι μπορεί να κάμει!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (στο τηλέφωνο): Έλα, πού είσαι;... Στο Σύνταγμα; Εγώ είμαι στο τρένο... είμαστε αποκλεισμένοι μέσα στη σήραγγα... κανείς δεν ξέρει πόση ώρα θα μείνουμε εδώ... όχι δεν μας εξήγησαν γιατί έχει ακινητοποιηθεί ο συρμός... Θα σε πάρω να σου πω όταν ξεκινήσουμε... έγινε, γειά.

ΕΦΗΒΟΣ Β' (χτυπάει το τηλέφωνό-του, κοιτάει την οθόνη και λέει στους άλλους φέροντας το τηλέφωνο στο αυτί): Ρε σεις είναι ο Μίλτος... Έλα ρε, έφτασες;... Εμείς είμαστε ακίνητοι... (με έκπληξη) Έγινε ατύχημα; Τι ατύχημα;... Α, δεν είπαν... Τι να σου πω, περίμενε, γειά ρε.

ΓΥΝΑΙΚΑ (απευθύνεται στα παιδιά): Τι έγινε παιδιά, τι μάθατε;

ΕΦΗΒΟΣ Β' (άχρωμα): Ξέρω 'γω, ατύχημα, λέει, έγινε.

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ (μιλάει στο τηλέφωνο): Θάνο-μου, εγώ είμαι η Νίκη... όχι, ακόμη είμαστε ακινητοποιημένοι... λένε ότι έγινε κάποιο ατύχημα... δεν ξέρουμε ακριβώς, θα σε πάρω πάλι μόλις μάθουμε...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (με αγωνιώδη τόνο στη φωνή): Αχ, ανοίξτε τα παράθυρα, δεν αντέχω, έχω κλειστοφοβία, ανοίξτε τα παράθυρα... τι είναι αυτό, σήμερα!

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (ήρεμα): Μπορεί κάποιος να δώσει τη θέση-του στην κυρία; (στη γυναίκα) ελάτε εδώ κοντά στο παράθυρο... ησυχάστε, όλα θα πάνε καλά, ηρεμήστε.

ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (στη γυναίκα): Θέλετε ένα μαντηλάκι, είναι αρωματικό, τρίψτε τα χέρια-σας, θα σας βοηθήσει λίγο, να δροσιστείτε.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ (σοβαρά): Μάλλον σύγκρουση θα έγινε. Δεν θα λειτούργησε ο σηματοδότης και κάποιος συρμός θα έπεσε σε άλλον που ήταν ακόμη στον σταθμό.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (τηλεφωνεί): Όχι, δεν ξέρουμε... μάλλον σύγκρουση έχει γίνει... μέσα στη σήραγγα... φοβερό... τουλάχιστο να μάθουμε... να μην υπάρχουν πολλά θύματα...

ΕΦΗΒΟΣ Α' (με τόνο προκλητικό): Ρε σεις, λέτε να πέσει τώρα κανένα τρένο πάνω-μας; Πάει, τη γαμήσαμε...

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ (επιτιμητικά): Για ακούστε, αρκετά! Δεν μπορείτε να σεβαστείτε τίποτε;

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (αυστηρά): Επιτέλους, πώς μιλάτε έτσι; Δεν είστε μόνοι-σας!

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (τρέμει στην αγκαλιά του φίλου-της): Φοβάμαι.

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (σφίγγοντάς-τη): Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι, κουτό!

ΝΕΑΡΗ ΚΟΠΕΛΑ (κοιτάζει γύρω): Όλοι ανησυχούν. Θα έχει γίνει κάτι πολύ σοβαρό.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (σηκώνεται όρθια, προσπαθεί να δει από το ανοικτό παράθυρο): Δεν φαίνεται τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ (στο αντικρινό κάθισμα προσπαθώντας να δείχνει ήρεμος): Δεν μπορείτε να δείτε τίποτε από εδώ. Βρισκόμαστε πάνω σε στροφή της γραμμής.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (κάθεται πάλι στο κάθισμα): Έχετε δίκιο... Πρέπει, όμως, κάτι να γίνει, με περιμένουν οι πελάτες-μου στο γραφείο (χτυπάει το τηλέφωνό-της, κοιτάζει την οθόνη και το ανοίγει) Έλα Ελπίδα-μου... Με περιμένει ο κύριος Λαγανάς;... Δώσε-του να μελετήσει τον φάκελο και παρακάλεσέ-τον να μη φύγει... όχι, ακόμη είμαστε ακινητοποιημένοι... τίποτε δεν ξέρουμε... ίσως έχει γίνει σύγκρουση... ναι, αλλά δεν μας έχουν ενημερώσει... Θα πάρεις τις δημόσιες σχέσεις του ΗΣΑΠ; Μπράβο, πώς δεν το σκέφτηκα να σ' το πω... Πολύ καλά το σκέφτηκες... Τηλεφώνησε αμέσως και πάρε-με να μου πεις... όκεϋ, γεια.

ΜΙΑ ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (απαντάει στο τηλέφωνο που χτύπησε): Ναι, καλημέρα κύριε πρόεδρε, είμαι καθ' οδόν... δυστυχώς δεν ξέρω τι ώρα ακριβώς γιατί υπάρχει κάποιο συγκοινωνιακό πρόβλημα... είμαι στον ηλεκτρικό κι έχουμε ακινητοποιηθεί κοντά στη Βικτώρια... ίσως κάποιο ατύχημα... ελπίζω να προλάβω... ευχαριστώ για την κατανόηση... σας χαιρετώ.

ΑΝΤΡΑΣ Α' (τηλεφωνεί): Κώστα, εγώ είμαι ο Λάμπης... Ναι, ακόμα είμαι στον ηλεκτρικό... ναι, εγκλωβισμένος... δεν μπορώ να ξέρω, ρε Κώστα, ας το αναβάλουμε για αύριο... τα ξαναλέμε αργότερα, γειά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (έξαλλα): Μα επιτέλους, δεν ντρέπονται να μη μας λένε τίποτε; Τι είμαστε, ζώα;

ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ (προκλητικά): Εδώ θα ξημερωθούμε.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (τηλεφωνεί): Έλα Αντώνη-μου, άκου, εντάξει με την εφορεία, τα κανόνισα... θα πληρώσω εγώ το ΦΠΑ... όχι, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα... τα ποσά είναι σωστά, όπως τα είχαμε υπολογίσει... κοίτα να πάρεις γιαούρτι... ένα κιλό... όχι βρε Αντώνη-μου, παραδοσιακό... Φυσικά, η Σοφιανού μας χρωστάει έξη χιλιάδες... οφείλει να τα καταβάλει ως τις είκοσι του μήνα... όχι, καθόλου, επιβαρύνεται με πρόστιμο...

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (αποφασιστικά): Μόλις βγούμε από 'δω θα πάω κατευθείαν στις εφημερίδες. Είναι ανήκουστο αυτό. Και καμαρώνουμε πως είμαστε στην Ευρώπη. Σκατά στα μούτρα-μας για Ευρωπαίοι!

ΑΛΛΗ ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (κοροϊδευτικά): Η Ευρώπη μας μάρανε. Τι Ευρώπη, κύριέ-μου, σε τριτοκοσμική χώρα ζούμε. Ποιος νοιάζεται για τον πολίτη!

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (ανοίγει το τηλέφωνο που χτυπάει): Έλα, Ελπίδα-μου, έμαθες τίποτε;... (χτυπάει κι άλλο τηλέφωνο)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Εμπρός... ναι εγώ είμαι Σόνια-μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (έκπληκτη): Τι; Σοβαρά;... τον καημένο τον άνθρωπο... αυτοκτονία μάλλον;

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ: Τώρα ακούω που λένε πως κάποιος αυτοκτόνησε... δεν ξέρω ακριβώς... ίσως ερωτική απογοήτευση...

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ (κάνοντας τον σταυρό-του): Ο Θεός ας τον συγχωρέσει...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (τον μιμείται): Θεός σχωρέστον.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (πιο ήρεμα): Είναι γνωστά τα αίτια;... όχι ακόμη... κάνουν πραγματογνωμοσύνη... (ακούγεται άλλο τηλέφωνο να χτυπάει) ελπίζω ν' απελευθερώσουν γρήγορα τη γραμμή...

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ (απαντά στο τηλέφωνο που χτύπησε): Λέγετε... α, εσύ είσαι Κατερίνα, είμαι στον ηλεκτρικό έγκλειστος... ναι, το έμαθες κι εσύ;... κάποιος αυτοκτόνησε πέφτοντας στις γραμμές του τρένου... δεν ξέρω πού ακριβώς... μάλλον ερωτική απογοήτευση, λένε... συμβαίνουν αυτά...

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ (συνεχίζει να μιλάει στο τηλέφωνο): Κοίτα, Ελπίδα-μου, κράτησε όσο μπορείς τους πελάτες... πιστεύω πως όπου να 'ναι θ' ανοίξει η γραμμή... γεια σου, Ελπίδα-μου, θα τα πούμε γρήγορα.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ (καλεί στο τηλέφωνο): Μάρκο, ο Ρένος είμαι... ε, βέβαια, είδες τον αριθμό-μου, τώρα δεν μπορούμε να κρυφτούμε, έχουμε τη μαρτυρία της αναγνώρισης... όχι, ακόμη εδώ είμαστε... κάποιος αυτοκτόνησε... το ξέρεις;... έμαθες τι έγινε;... βρήκανε σημείωμα στην τσέπη-του;... τι;... αποτυχημένος;... έχασε τα πάντα;...

(ακούγεται το τηλέφωνο ενός από τους εφήβους)

ΕΦΗΒΟΣ Γ' (κοιτάζει την κλήση στην οθόνη, το ανοίγει και το φέρνει στο αυτί): Έλα, ρε, εδώ είμαστε ακόμα... ναι, κάποιος έπεσε στις γραμμές... αυτοκτόνησε... ξέρω

’γω... ερωτική απογοήτευση λένε... μαλακίες;... κι εσύ πού το ξέρεις... άκουσες τον υπάλληλο του σταθμού που το έλεγε;... άφησε σημείωμα;... σοβαρά, ρε συ;... τον έδιωξε η γυναίκα-του;... γκόμενα;... τι λες ρε;... έπαιξε κι έχασε το σπίτι-του;... στο καζίνο;

(Ο συρμός ταραάζεται και κινείται αργά, διστακτικά. Ακούγεται ένα επιφώνημα ανακούφισης από τους περισσότερους επιβάτες)

ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ *(ανακουφισμένη)*: Ξεκινάει!

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: Επιτέλους!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ *(σταυροκοπιέται)* Δόξα τω Θεώ!

(Όλοι οι επιβάτες μιλούν, χτυπούν τηλέφωνα, ακούγονται ποικίλα σχόλια χωρίς καθαρό νόημα. Από το μεγάφωνο ακούγεται δυνατή η καμπάνα των αναγγελιών και η φωνή του χειριστή)

ΧΕΙΡΙΣΤΗΣ *(με ψυχρή δυνατή φωνή)*: Ο συρμός θα κινηθεί αργά με πιθανές σύντομες στάσεις προς τον επόμενο σταθμό. Ευχαριστώ.

ΑΥΛΑΙΑ